

PROP DE VOSALTRES

Triar religió a l'escola

D'aquí a unes setmanes els centres d'ensenyament començaran a preparar el curs vinent, en l'anomenat període de pre-inscripció escolar. És un primer pas que fa possible que els pares triïn centre educatiu per als seus fills. En aquesta opció està incorporada una matèria que han d'oferir els centres i poden triar voluntàriament els pares o, si s'escau, els alumnes.

M'estic referint a l'Ensenyament de la Religió i la Moral Catòlica. I sol·licito l'atenció de tots els catòlics, pares i alumnes, professors i sacerdots perquè aquesta matèria compti amb la decidida i favorable opció, perquè té un gran valor i és molt important per a la formació integral i cristiana dels alumnes. Recordo també que el seu estudi pot servir per ampliar coneixements als alumnes d'altres confessions o no creients. Demano, a tots els que s'interessen per l'escola, comprensió i respecte pels continguts d'aquesta assignatura que s'imparteix amb normalitat en els sistemes educatius de molts països del nostre entorn.

M'agradaria explicar amb detall la importància de l'ensenyament de la religió a l'escola i les seves fonts psicològiques, sociològiques, culturals i històriques que la justifiquen; per descomptat, també les teològi-

ques. De la mateixa manera vull narrar amb brevetat les difícils circumstàncies que ha viscut aquesta assignatura en els últims trenta-cinc anys i les complicacions de tot tipus per encaixar amb dignitat en l'actual currículum escolar. Intento resumir tot això en unes quantes afirmacions que molts altres experts han desenvolupat àmpliament i en profunditat.

És un **dret fonamental** dels pares, reconegut per la Constitució Espanyola en l'article 27.3. No és un privilegi dels bisbes o de l'Església.

És una **satisfacció personal** i professional per a tants professors que la imparteixen o que veuen afavori-

des les seves matèries per les seves coincidències, complementarietats o contrastos. No es pot confondre amb la catequesi que s'ofereix a les paròquies, ja que està en diàleg constant amb les altres assignatures.

És una **obligació** de les autoritats educatives i dels responsables dels centres escolars oferir aquest ensenyament com una assignatura optativa, perquè tots exerceixin el seu dret amb llibertat i sense cap trava. Els professors de religió reuneixen els requisits acadèmics similars als exigits per als docents de les altres matèries.

És una **preocupació** per als mateixos responsables eclesials que els

nens i joves no tinguin una explicació coherent respecte a les grans respostes de sentit, que poden trobar tots ells en Jesucrist i la seva Església.

És una **responsabilitat** de la comunitat cristiana aconseguir que tots els seus membres tinguin un bon bagatge cultural, nascut de la fe i desenvolupat per moltes generacions al llarg dels segles, i sàpiguen donar raons suficients de la seva esperança.

És una gran **prova de tolerància** per part de tota la nostra societat, possibilitar que les motivacions i conviccions de molts cristians siguin educades i purificades, per tal que hi hagi cada vegada més ciutadans que estiguin ben preparats i que dediquin el seu temps al servei del bé comú, des d'una plataforma confessional.

Amb aquestes línies desitjo aconsellar i urgir a tots els escolars a inscriure's en aquesta matèria en els seus respectius centres, bé per pròpia decisió o bé per voluntat dels seus pares. Les estadístiques actuals sobre les inscripcions encara són elevades a nivell general, i tots hem de contribuir a la coherència entre les pròpies conviccions i la vida.

† **Salvador Giménez Valls**
Bisbe de Lleida

ACTUALITAT

Mi hermana África, el llibre autobiogràfic de Càrol Garcia

Unes 300 persones van assistir, el passat 6 de febrer, a Almacelles, a la presentació del llibre autobiogràfic de Càrol Garcia, titulat *Mi hermana África*. Aquesta jove cristiana, membre associada de la Congregació de les Missioneres d'Àfrica, conviu des de fa nou anys amb una greu limitació pulmonar. Aquesta li va impedir continuar la seva presència missionera a l'Àfrica. La presentació, emotiva i viscuda, va comptar amb diverses intervencions les quals

van glossar l'entrançable persona que és Càrol Garcia, tot agraïnt-li que hagués volgut mostrar les seves vivències personals amb aquest llibre.

Per la seva part, l'autora, fent al·lusió a l'experiència personal d'aprenentatge vital al llarg del seu procés de malaltia, que li ha truncat la seva permanència a l'Àfrica i li ha comportat haver de moure's en cadira de rodes, va expressar: «S'aprèn més d'allò que perdem que no pas d'allò que guanyem.»

Dimecres de Cendra a la Catedral, inici de la Quaresma

Un any més, les parròquies de la diòcesi van celebrar, el passat 10 de febrer, el Dimecres de Cendra, iniciant així la Quaresma. Amb la imposició de cendra volem significar aquest temps de conversió i penediment.

A la Catedral, el bisbe Salvador va presidir la missa, acompanyat pel president del Capítol de la Catedral, Mn. Gerard Soler, i diversos preve-

res de la diòcesi. Un viacrucis amb la imatge del Sant Crist de Sant Llorenç, portat per la confraria dels Portants d'aquesta mateixa parròquia, va ser el primer dels actes d'aquesta celebració.

Cal recordar que Mons. Salvador Giménez Valls, durant els diumenges del Temps de Quaresma, celebrarà l'eucaristia de les 12 del migdia a la Catedral.

Conferències quaresmals

Es dies 7, 8 i 9 de març tindran lloc les conferències quaresmals que cada any organitza l'Arxiprestat de la Seu Vella. Aquestes es realitzaran a l'església de Sant Pere, de les 19.30 a les 20.30 h. A les 19 h, hi haurà la celebració de l'Eucaristia.

Dia 7 de març: «El Déu que es revela Pare de misericòrdia». Dirigirà la

reflexió Mn. Jaume Pedrós, professor de Teologia Bíblica.

Dia 8 de març: «L'Església, llar de misericòrdia». Dirigirà la reflexió Mons. Salvador Giménez Valls, bisbe de Lleida.

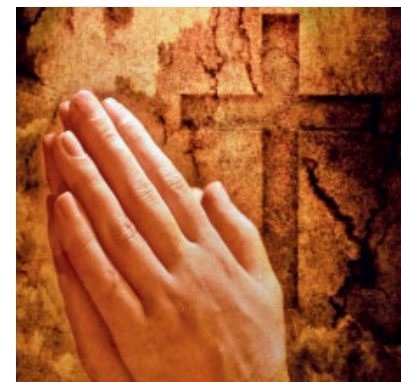
Dia 9 de març: «El cristià, testimoni en el món de la misericòrdia de Déu». Dirigirà la reflexió el Sr. Ramon Baró, director de Càritas Diocesana.

IX Jornada d'Acompanyament al dol i a la malaltia

- Lleida, divendres 11 de març de 2016
- Lloc: Auditori, campus de Cappont, Universitat de Lleida (c/ Jaume II, 67)
- Vàlida per a 1 crèdit ECTS de la Universitat de Lleida
- Reconeguda pel Pla de Formació Permanent del Departament d'Educació
- Preu: Assistents: 25 € dinar (opcional): 12 €
- Estudiants: Preu oficial crèdit ECTS
- Inscripció general: www.doHleida.org

Exercicis espirituals. Setmana Santa 2016

- Organitzats per l'Àrea de Litúrgia i Espiritualitat.
- De divendres 18 de març (vespre) a Dijous Sant al matí.
- P. Ignasi Salat, jesuïta. Acadèmia Mariana, tels. 973 266 161 - 695 478 097
- Apuntar-se a: vidaconslleida@gmail.com o a l'Acadèmia Mariana
- Per a sacerdots, religiosos, religioses, laics i laiques.

LA VEU DEL PAPA FRANCESC

CATEQUESIS SOBRE LA FAMÍLIA

La comunitat

La comunitat cristiana és la casa d'aquells que creuen en Jesús com a font de la fraternitat entre tots els homes. L'Església camina enmig dels pobles, en la història dels homes i les dones, dels pares i les mares, dels fills i les filles: aquesta és la història que compta per al Senyor. La família és l'àmbit de la nostra iniciació —institucional, indeleble— en aquesta història. És una història de vida plena, que acabarà en la contemplació de Déu per tota l'eternitat en el cel, però comença en la família.

El Fill de Déu va aprendre la història humana per aquesta via, i la va

recórrer fins al final (cf. *He 2,18; 5,8*). Quan va deixar Natzaret i va començar la vida pública, Jesús va formar entorn seu una comunitat, una «assemblea», és a dir, una *convocació* de persones.

Aquest és el significat de la paraula *església*.

Als Evangelis, l'assemblea de Jesús té la forma d'una família i d'una família acollidora.

I Jesús no deixa d'acollir i de parlar amb tots, també amb qui ja no espera trobar Déu en la seva vida. És una lliçó forta per a l'Església. Per tal que aquesta realitat de l'assemblea de Jesús estigui viva en l'avui, cal revifar l'aliança entre la família i la comunitat cristiana. Podríem dir que la família i la parròquia són els dos llocs on es realitza aquesta comunió d'amor que troba la seva font

última en Déu mateix. Una Església de veritat, d'acord amb l'Evangelí, no pot tenir altra forma que la d'una casa acollidora, amb les portes obertes, sempre.

Reforçar el vincle entre família i comunitat cristiana és avui indispensable i urgent. Certament, cal una fe generosa per a tornar a trobar la intel·ligència i la valentia per a renovar aquesta aliança.

Naturalment, també la comunitat cristiana ha de fer la seva part. Que les famílies prenguin la iniciativa i sentin la responsabilitat d'aportar els seus dons preciosos per a la comunitat.

(Dimecres, 9 de setembre de 2015.)

El bisbe Salvador a Maials i Almatret

Visita a Maials

Visita a Almatret

El dia 3 de febrer, a Maials, vam rebre la visita del bisbe Salvador, qui va celebrar l'Eucaristia amb Mn. Josep M. Cebrià, el nostre

rector. Acabada la missa, el Sr. Bisbe va fer la benedicció dels aliments que tots portàvem. Acte seguit va marxar cap Almatret, que celebrava la Fes-

ta Major. El Sr. Bisbe va presidir la processó de Sant Blai, sense poder celebrar l'Eucaristia perquè uns assumptes importants el reclamaven a Lleida.

AGENDA

■ Diumenge, 6 de març:

—12 h, Eucaristia presidida pel Sr. Bisbe. Catedral.

—16 h, Processó del Crist de Gràcia. Parròquia de la Granadella.

—17 h, Viacrucis a l'interior de l'església de la Granadella.

■ Dilluns 7, dimarts 8 i dimecres 9 de març:

—19 h, Eucaristia.

—19.30 h, Conferència quaresmal. Parròquia de Sant Pere.

■ Dimarts, 8 de març:

—20 h, Vetlla de Pregària. Dia de la Dona Treballadora. IREL.

■ Dimecres, 9 de març:

—19 h, Curs Fe i Justícia: «Visió des de la Doctrina Social de l'Església», a càrrec de M.ª Carme Cancho. IREL.

■ Dijous, 10 de març:

—19.30 h, cicle de conferències IREL: «Autenticitat des de l'ètica», a càrrec de Begoña Roman. IEL.

■ Divendres, 11 de març:

—18.30 h, Rosari i Eucaristia a l'Església de St. Pere. XVI Aniversari de la Beatificació de Francesc Castelló.

—18.30 h, L'Atri dels Gentils: «La comunicació». UDL (Sala de Juntes, 2n pis).

■ Dissabte, 12 de març:

—9.30 h, L'Atri dels Gentils: «La comunicació». UDL (Sala de Juntes, 2n pis).

■ Diumenge, 13 de març:

—12 h, Eucaristia presidida pel Sr. Bisbe a la Catedral.

Sarroca i Alcarràs celebren Santa Àgata

Sarroca i Alcarràs de Lleida són dues de les poblacions de la diòcesi de Lleida que el passat 5 de febrer van celebrar Santa Àgata, patrona de les dones.

Dones de Sarroca de Lleida van engalanar la parròquia de festa per seguir amb aquesta tradició, molt arrelada en aquesta població. L'església va acollir la missa, molt participada per totes les feligreses, amb cants i ofrenes, el pa i el vi de l'eucaristia, així com un ram de flors. Tampoc va faltar la benedicció dels panets de Santa Àgata.

La Parròquia de l'Assumpció de la Mare de Déu d'Alcarràs també va ser fidel a aquesta tradició, manifestant les dones del poble la seva devoció a la santa. També van reivindicar, des de la fe, els seus drets a una bona convivència.

Santa Àgata a Sarroca

Santa Àgata a Alcarràs

REFLEXIONS

La resta, en mans de Déu!

Dialeg després d'una conferència sobre la iniciació i educació en la fe. Un dels presents constata les dificultats d'un entorn descristianitzat com a causa principal del progressiu allunyament; una altra persona assenyalava unes catequisis amb poc contingut que fonamenten superficialment l'experiència religiosa; un tercer carregava la responsabilitat als mateixos joves per la seva indiferència davant la transcendència... Un avi dels més grans digué: «Tot hi pot haver contribuït en major o menor mesura, però volem dir que els adults no hi tenim també responsabilitat? Hem parlat als joves de la raó de la nostra fe? Els hem iniciat seriosament, des de petits, en la pregària, en la participació a l'eucaristia dominical, en la celebració del perdó? N'hem estat testimonis? També dels ensenyaments evangèlics?» Seguí un silenci eloqüent. Quan es trencà, la primera intervenció va ser per asseverar el plantejament de l'avi. A continuació, una senyora va compartir la seva experiència amb senzillesa i dolor alhora: «El creixement en la fe dels nostres fills ha estat un objectiu familiar. Ens hem preocupat per la seva formació catequètica, la iniciació en la pregària, la pràctica sacramental, la participació comunitària... El resultat ha estat desigual entre els nostres fills i més aviat pobre. Hem fet el que creïem necessari i adequat. No podem oblidar, però, que la fe és un do de Déu.»

És ben cert que la fe és un do. És ben cert, també, que la iniciació i l'educació en la fe comporten una sèrie d'aspectes que la quotidianitat familiar pot oferir amb senzillesa i naturalitat: el primer anunci, la introducció instructiva i planera en els coneixements necessaris; l'experiència vivencial de vida cristiana que situa Jesús, les seves accions i les seves paraules, en el centre, i que es pot assaborir des de la pregària i des de l'estimació als altres; l'estimació que pot anar esdevenint servei des de l'amor; la celebració dels sacraments que ens va introduint en la comunitat i en la dimensió celebrativa... El testimoniatge dels pares fa créixer en la fe i pot ajudar a descobrir la relació filial amb Déu Pare, apropant Jesús més i més, potenciant-ne el coneixement, l'estimació i el seguiment. La resta, en mans de Déu! «Déu em va escollir [...] i em va cridar per la seva gràcia» (Ga 1,15).

Enric Puig Jofra, SJ

LECTURES DE LA MISSA DIÀRIA I SANTORAL

7. ■ Dilluns (lit. hores: 4a setm.) [Is 65,17-21 / Sl 29 / Jo 9,1-41]. Santa Perpètua i la seva serventa Felicitat, mrs. a Cartago (203); sant Teòfil, bisbe.

8. ■ Dimarts [Ez 47,1-9.12 / Sl 45 / Jo 5,1-3a.5-16]. Sant Joan de Déu (1495-1550), rel. portuguès, fund. a Granada de l'Orde Hospitalari (OH), patró dels malalts i dels bombers; sant Veremon (Bermudo) d'Irache, abat; santa Aurèlia de Niça, mr.; beat Faust Míguez, prev.

9. ■ Dimecres [Is 49,8-15 / Sl 144 / Jo 5,17-30]. Santa Frances-

ca Romana (1384-1440), rel. viuda, fund. Oblates benedictines; sant Pacià, bisbe de Barcelona (s. iv); sant Dagobert, laic.

10. ■ Dijous [Ex 32,7-14 / Sl 105 / Jo 5,31-47]. Sant Simplicí, papa (468-483); sant Macari, bisbe de Jerusalem; sant Càndid o Candi, mr.; santa Maria Eugènia de Jesús, rel., fund. de les Religioses de l'Assumpció.

11. ■ Divendres [Sa 2,1a.12-22 / Sl 33 / Jo 7,1-2.10.14.25-30]. Sant Eulogi, prev. de Còrdova i mr. (859); santa Àurea (Oria), vg., aba-

dessa de Villavelayo (Castella); santa Rosina, vg.

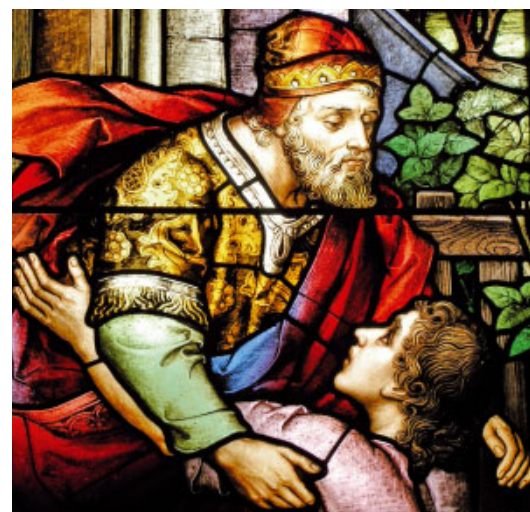
12. ■ Dissabte [Jr 11,18-20 / Sl 7 / Jo 7,40-53]. St. Innocenci I, papa (401-417); St. Maximilià, militar mr. (295); St. Bernat, bisbe; St. Teòfanès, monjo; beat Lluís Orione, prev. salesià; beata Àngela Salawa.

13. ■ Diumenge vinent, V de Quaresma (lit. hores: 1a setm.) [Is 43,16-21 / Sl 125 / Fl 3,8-14 / Jo 8,1-11]. Sant Roderic (Rodrigo) i sant Salomó, mrs. (863) a Còrdova; santa Patrícia, mr.; sant Ramir (s. vi), monjo i mr.

Diumenge IV de Quaresma

COMENTARI

Els qui viuen en Crist són una creació nova

El llibre de Josuè, dins crònica històrica, porta catequesi profètica per un Poble que viu abatut a Babilònia. El millor és recordar que Déu sempre compleix fidelment amb el seu Poble.

Per això el *mannà*, do diví per travessar el desert, s'ha acabat i és substituït per *les collites del país de Canaan* del què ja han pres possessió.

Valor clau del Ministeri apostòlic és *el missatge de la reconciliació*. Tot i *portar el tresor del Ministeri en gerres de terrissa (2Co 4,7)*, dins *el tresor del Ministeri* ocupa sempre un lloc cabdal *el servei de la reconciliació*. Ahir i avui.

El model perfecte ho és el Pare misericordiós, que *els repartí els béns*: per què? Serà per a mal!

El bé suprem de restar a casa amb el pare i els germans amb amor no es pot imposar a la força.

El fill més jove reflexionà constatant: «*Quants treballadors del meu pare tenen pa de sobres i aquí jo m'estic morint de fam!*». El contrast entre *fill* i *treballador* queda substituït pel de *romandre a casa* i *marxar de casa*.

El propòsit d'*anar a trobar el pare* s'acompanya amb la promesa d'una triple confessió: a) *Pare, he pecat*; b) *Ja no mereixo que em diguin fill teu*; c) *Pren-me entre els teus treballadors*.

La paradoxa del *pare que corre* i el *fill que camina* indica que la reconciliació és més fruit de l'amor misericordiós del pare que de la conversió total del fill. *El pare el besà* abans que confessés a) i b) però sense deixar-li dir c). Dir-li al pare «*Pren-me com a treballador*» és dir-li «*Pren-me com a no-fill*» i això equival a dir-li «*Tracta'm com si no em fossis pare*». Això mai de la vida!

La «penitència» és de joia: *Vestiu-lo amb el vestit millor, poseu-li un anell per celebrar-ho*. Tot i que pel *fill gran* la festa sigui motiu d'estranyesa.

Fill, tot el que és meu és teu: perfecta definició del que és ser fill de Déu. Que tot allò prioritari en l'estil de Déu ho és per tot fill seu. És així?

▶ Lectura del llibre de Josuè (Js 5,9a.10-12)

En aquells dies, el Senyor digué a Josuè: «Avui us he alliberat de la ignomínia d'Egipte.» Llavors els israelites acamparen a Galgala, a la plana de Jericó, i van celebrar-hi la festa de Pasqua, al vespre del dia catorze del mes. L'endemà de la Pasqua, des del matí, menjaren productes del país, pa sense llevat i gra torrat. Des d'aquell dia que van menjar els productes del país, no caigué més el mannà. Els israelites, no tenint ja mannà, menjaren de les collites del país de Canaan durant aquell any.

▶ Salm responsorial (33)

R. *Tasteu i veure que n'és de bo el Senyor.*

Beneiré el Senyor en tot moment, / tindrè sempre als llavis la seva lloança. / La meua ànima es gloria en el Senyor; / se n'alegraran els humils quan ho sentin. R.

Tots amb mi glorifiqueu el Senyor, / exaltem plegats el seu nom. / He demanat al Senyor que em guiés: / ell m'ha escoltat, res no m'espanta. R.

Alceu vers ell la mirada. / Us omplirà de llum i no haureu d'abaixar els ulls avergonyits. / Quan els pobres invoquen el Senyor, / els escolta i els salva del perill. R.

▶ Lectura de la segona carta de sant Pau als cristians de Corint (2Co 5,17-21)

Germans, aquells qui viuen en Crist són una creació nova; tot el que era antic ha passat, ha començat un món nou. I tot això és obra de Déu, que ens ha reconciliat amb ell mateix per Crist i ens ha confiat a nosaltres aquest servei de la reconciliació. Perquè Déu, en Crist, reconciliava el món amb ell mateix, no retraient-li més les culpes, i a nosaltres ens ha encomanat que portéssim el missatge de la reconciliació. Per tant, nosaltres fem d'ambaixadors de Crist, i és com si Déu mateix us exhortés a través nostre. Us ho demanem en nom de Crist: reconcilieu-vos amb Déu. Déu va tractar com a pecador aquell que no havia experimentat el pecat, perquè en ell nosaltres poguéssim ser justos segons la justícia de Déu.

▶ Lectura de l'evangelio segons sant Lluc (Lc 15,1-3.11-32)

En aquell temps, veient que tots els cobradors d'impostos i els altres pecadors s'acostaven a Jesús per escoltar-lo, els fariseus i els mestres de la Llei murmuraven entre ells i deien: «Aquest home acull els pecadors i menja amb ells.» Jesús els proposà aquesta paràbola: «Un home tenia dos fills. Un dia, el més jove digué al pare: «Pare, dóna'm la part de l'herència que em toca.» Ell els repartí els seus béns. Pocs dies després, el més jove arreplegà tot el que tenia, se n'anà cap a un país llunyà i, un cop allà, dilapidà els seus béns portant una vida dissoluta. Quan ho hagué malgastat tot vingué una gran fam en aquell país i començà a passar necessitat. Llavors es llogà a un propietari d'aquell país, que l'envià als seus camps a pasturar porcs. Tenia ganes d'atipar-se de les garrofes que menjaven els porcs, però ningú no li'n donava. Llavors reflexionà dintre seu: «Quants treballadors del meu pare tenen pa de sobres, i aquí jo m'estic morint de fam! Aniré a trobar el meu pare i li diré: Pare, he pecat contra el cel i contra tu; ja no mereixo que em diguin fill teu; pren-me entre els teus treballadors.» I se n'anà a trobar el seu pare. Encara era lluny que el seu pare el veié i es commogué, correngué a tirar-se-li al coll i el besà. El seu fill li digué: «Pare, he pecat contra el cel i contra tu; ja no mereixo que em diguin fill teu.» Però el pare digué als criats: «Porteu de pressa el vestit millor i vestiu-lo, poseu-li un anell i calçat, porteu el vedell gras per celebrar-ho, mateu-lo i mengem, perquè aquest fill meu, que ja donava per mort, ha tornat viu; ja el donava per perdut i l'hem retrobat.» I es posaren a celebrar-ho. Mentrestant el fill gran tornà del camp. Quan s'acostava a casa sentí músiques i balls i cridà un dels criats per preguntar-li què era allò. Ell li digué: «Ha tornat el teu germà. El teu pare, content d'haver-lo recobrat amb bona salut, ha fet matar el vedell gras.» El germà gran s'indignà i no volia entrar. Llavors sortí el pare i el pregava. Però ell li respongué: «He passat tants anys al teu servei, sense haver desobeït mai ni un sol dels teus manaments, i no m'has donat mai un cabrit per fer festa amb els meus amics, i ara que torna aquest fill teu després de consumir els teus béns amb dones públiques, fas matar el vedell gras?» El pare li contestà: «Fill, tu sempre ets amb mi, i tot el que jo tinc és teu. Però ara hem d'alegrar-nos i fer festa, perquè aquest germà teu, que ja donàvem per mort, ha tornat viu; ja el donàvem per perdut i l'hem retrobat.»

▶ Lectura del libro de Josuè (Jos 5,9a.10-12)

En aquellos días, el Señor dijo a Josué: —Hoy os he despojado del oprobio de Egipto. Los israelitas acamparon en Guilgal y celebraron la pascua al atardecer del día catorce del mes, en la estepa de Jericó.

El día siguiente a la pascua, ese mismo día, comieron del fruto de la tierra: panes ácimos y espigas fritas.

Cuando comenzaron a comer del fruto de la tierra, cesó el maná. Los israelitas ya no tuvieron maná, sino que aquel año comieron de la cosecha de la tierra de Canaán.

▶ Salmo responsorial (33)

R. *Gustad y ved qué bueno es el Señor.*

Bendigo al Señor en todo momento, / su alabanza está siempre en mi boca; / mi alma se gloria en el Señor: / que los humildes lo escuchen y se alegren. R.

Proclamad conmigo la grandeza del Señor, / ensalcemos juntos su nombre. / Yo consulté al Señor, y me respondió, / me libró de todas mis ansias. R.

Contempladlo, y quedaréis radiantes, / vuestro rostro no se avergonzará. / Si el afligido invoca al Señor, / él lo escucha y lo salva de sus angustias. R.

▶ Lectura de la segunda carta del apóstol san Pablo a los Corintios (2Co 5,17-21)

Hermanos: El que es de Cristo es una creatura nueva: lo antiguo ha pasado, lo nuevo ha comenzado. Todo esto viene de Dios, que por medio de Cristo nos reconcilió consigo y nos encargó el servicio de reconciliar. Es decir, Dios mismo estaba en Cristo reconciliando al mundo consigo, sin pedirle cuentas de sus pecados, y a nosotros nos ha confiado el mensaje de la reconciliación. Por eso, nosotros actuamos como enviados de Cristo, y es como si Dios mismo os exhortara por medio nuestro. En nombre de Cristo os pedimos que os reconciliéis con Dios. Al que no había pecado, Dios lo hizo expiar nuestros pecados, para que nosotros, unidos a él, recibamos la salvación de Dios. Palabra de Dios.

▶ Lectura del santo evangelio según san Lucas (Lc 15,1-3.11-32)

En aquel tiempo, solían acercarse a Jesús los publicanos y los pecadores a escucharle. Y los fariseos y los escribas murmuraban entre ellos: —«Ése acoge a los pecadores y come con ellos.» Jesús les dijo esta parábola: —«Un hombre tenía dos hijos; el menor de ellos dijo a su padre: «Padre, dame la parte que me toca de la fortuna.» El padre les repartió los bienes. No muchos días después, el hijo menor, juntando todo lo suyo, emigró a un país lejano, y allí derrochó su fortuna viviendo perdidamente. Cuando lo había gastado todo, vino por aquella tierra un hambre terrible, y empezó él a pasar necesidad. Fue entonces y tanto le insistió a un habitante de aquel país que lo mandó a sus campos a guardar cerdos. Le entraban ganas de llenarse el estómago de las algarrobas que comían los cerdos; y nadie le daba de comer. Recapacitando entonces, se dijo: «Cuántos jornaleros de mi padre tienen abundancia de pan, mientras yo aquí me muero de hambre. Me pondré en camino adonde está mi padre, y le diré: Padre, he pecado contra el cielo y contra ti; ya no merezco llamarme hijo tuyo: trátame como a uno de tus jornaleros.» Se puso en camino adonde estaba su padre; cuando todavía estaba lejos, su padre lo vio y se conmovió; y, echando a correr, se le echó al cuello y se puso a besarlo. Su hijo le dijo: «Padre, he pecado contra el cielo y contra ti; ya no merezco llamarme hijo tuyo.» Pero el padre dijo a sus criados: «Sacad en seguida el mejor traje y vestido; ponle un anillo en la mano y sandalias en los pies; traed el ternero cebado y matadlo; celebremos un banquete, porque este hijo mío estaba muerto y ha revivido; estaba perdido, y lo hemos encontrado.» Y empezaron el banquete. Su hijo mayor estaba en el campo. Cuando al volver se acercaba a la casa, oyó la música y el baile, y llamando a uno de los mozos, le preguntó qué pasaba. Éste le contestó: «Ha vuelto tu hermano; y tu padre ha matado el ternero cebado, porque lo ha recobrado con salud.» Él se indignó y se negaba a entrar; pero su padre salió e intentaba persuadirlo. Y él replicó a su padre: «Mira: en tantos años como te sirvo, sin desobedecer nunca una orden tuya, a mí nunca me has dado un cabrito para tener un banquete con mis amigos; y cuando ha venido ese hijo tuyo que se ha comido tus bienes con malas mujeres, le matas el ternero cebado.» El padre le dijo: «Hijo, tú siempre estás conmigo, y todo lo mío es tuyo: deberías alegrarte, porque este hermano tuyo estaba muerto y ha revivido; estaba perdido, y lo hemos encontrado.»